

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **BENEFIT Development a.s.**, se sídlem U Hrušky 55/13, Praha 5, zast. MUDr. Mgr. Danielelem Mališem, LL. M., advokátem se sídlem Kováků 554/24, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. MHMP 353484/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 A 100/2015 - 67,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 A 100/2015 - 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Odbor výstavby Úřadu městské části Praha 17 (dále též „stavební úřad“) obdržel dne 7. 11. 2013 žádost žalobkyně o vyjádření k záměru nazvanému „Pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech v Praze – Zličíně“ (dále jen „pietní park“) z hlediska územně plánovací dokumentace, a to pro účely zjišťovacího řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“).

[2] Stavební úřad vydal dne 25. 11. 2013 sdělení č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, sp. zn. S-ÚMČP17 018344/2013/2 (dále jen „sdělení ze dne 25. 11. 2013“), v němž k předloženému návrhu uvedl, že je z hlediska platného územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále jen „územní plán“) částečně přípustný a částečně výjimečně přípustný. Dále konstatoval, že s ohledem na celoměstský systém zeleně, který tvoří překryvnou vrstvu funkčním plochám a má vlastní regulativy zpřísnující regulativy funkčních ploch, nelze jednoznačně potvrdit soulad s územně plánovací dokumentací bez projednání s dotčenými orgány. Stavební úřad má však k dispozici stanovisko odboru územního plánování, podle něhož není umístění záměru v celoměstském systému zeleně možné, i s ohledem na vyhlášenou veřejně prospěšnou stavbu.

[3] Na základě výzvy ze dne 16. 10. 2014, kterou stavebnímu úřadu adresoval Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební a územního plánu (dále jen „žalovaný“), vydal stavební úřad usnesení ze dne 17. 12. 2014, č. j. ÚMČP17 021119/2014/VYS/Sy, sp. zn. S-ÚMČP17 021119/2014/1 (dále jen „usnesení ze dne 17. 12. 2014“), kterým shora uvedené sdělení ze dne 25. 11. 2013 zrušil, a to s účinky ode dne, kdy bylo vydáno. Proti usnesení ze dne 17. 12. 2014 podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015, č. j. MHMP 353484/2015, zamítl.

[4] Žalobkyně se obrátila na Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) a v žalobě poukazovala na to, že žalovaný neměl pravomoc k vydání výzvy ze dne 16. 10. 2014, že je nezákonná, že původní sdělení ze dne 25. 11. 2013 bylo zákonné a že rušící usnesení stavebního úřadu bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty. Rovněž jí postupem stavebního úřadu vznikla újma.

[5] Městský soud napadeným rozsudkem ze dne 23. 10. 2019 žalobu zamítl. Poukázal na to, že ke zrušení sdělení přistoupil stavební úřad postupem podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výstupem zjišťovacího řízení stavebního úřadu byl písemný závěr, který měl v době vydání sdělení ze dne 25. 11. 2013 právní formu tzv. jiného správního úkonu (vyjádření, osvědčení a sdělení) podle části čtvrté správního řádu. Postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu proto mohl následně stavební úřad přistoupit ke zrušení takového sdělení, neboť bylo nezákonné a nebylo rozhodnutím. Žalovaný je sice podle § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), oprávněn vykonávat přenesenou působnost hlavního města Prahy, není-li tímto nebo zvláštním zákonem svěřena jiným orgánům hlavního města Prahy. Může tedy také přezkoumat rozhodnutí vydaná orgány městských částí podle správního řádu. Protože však sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 11. 2013 nebylo rozhodnutím, výzva žalovaného ze dne 16. 10. 2014 adresovaná stavebnímu úřadu nebyla výkonem přenesené působnosti, ale podnětem, k němuž byl oprávněn kdokoliv.

[6] K další žalobní námitce, že zrušené sdělení ze dne 25. 11. 2013 bylo zákonné, neboť je výsledkem zjišťování skutkového stavu, nikoli aplikací právního předpisu, městský soud uvedl, že toto sdělení posuzovalo záměr z hlediska jeho souladu s územním plánem, nikoli s ohledem na možný vliv záměru na životní prostředí, jak mělo učinit.

[7] Ani námitka uplynutí prekluzivní lhůty není důvodná. V § 156 odst. 2 správního řádu je totiž uvedeno, že *usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení*. Jedná se tedy o speciální úpravu k § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu, a tato ustanovení stanoví jině lhůty proto nelze aplikovat.

[8] Městský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž je zrušující rozhodnutí nezákonné z důvodu újmy, jejíž vznik žalobkyni hrozí. Nejprve poukázal na to, že je třeba šetřit práva nabytá v dobré víře. Zde však dobrá víra neexistovala. Ve sdělení ze dne 25. 11. 2013 je výslovně uvedeno: „*Dle výkresu č. 19 ÚZEMNÍ SYSTÉM EKOLOGICKÉ STABILITY a výkresu č. 31 PODROBNĚ ČLENĚNÍ PLOCH ZELENĚ jsou uvedené pozemky v návrhu celoměstského systému zeleně*“. Dále je zde uvedeno: „*Dle výkresu č. 25 VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ STAVBY jsou výše uvedené pozemky dotčeny veřejně prospěšnou stavbou podle seznamu v textové části kódem 2/ZP/57-Zlúčň-zřízení lesoparku ulice Hrozenkovská*.“ Ačkoli Změna Z1000/00 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy včetně její přílohy č. 1 Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy je rozsáhlý dokument, lze po každém vlastníkovi pozemku na území hlavního města Prahy spravedlivě požadovat, aby se seznámil s jeho obsahem a tím, jak je jeho

pokračování

pozemek začleněn v rámci funkčního využití území a jaké jsou možnosti využití tohoto pozemku. Pokud by se žalobkyně řádně seznámila se změnou územního plánu, jeho přílohami a k tomu příslušnými výkresy č. 4 a č. 31, seznala by, že dotčené pozemky jsou funkčně zařazeny jako plochy určené pro parky (označené PP). Plochy určené pro hřbitovy jsou vymezeny samostatně. Záměr žalobkyně je navrhován v ploše parky, tedy v ploše neurčené pro krematoria nebo pro pohřbívání zvířat, a jeho umístění na daných pozemcích není podle územně plánovací dokumentace možné. Žalobkyni nic nebránilo se včas seznámit se změnou územního plánu. Pokud tak neučinila, nemůže se úspěšně dovolávat dobré víry ve správnost sdělení ze dne 25. 11. 2013.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Uvedla, že s jejím záměrem vystavět pietní park již od začátku nesouhlasili představitelé Městské části Praha – Zličín a snažili se různými prostředky dosáhnout zrušení sdělení ze dne 25. 11. 2013. Když neuspěli přímo, obrátili se na žalovaného, který vydal dne 16. 10. 2014 výzvu stavebnímu úřadu ke zrušení sdělení, a stavební úřad, v domněnku, že je touto výzvou vázán, jen s odkazem na odůvodnění výzvy toto sdělení zrušil. Žalovaný však nemohl tuto výzvu vydat, neboť s takovým úkonem správní řád nepočítá a pravomoc k jejímu vydání nevyplývá ani z § 81 zákona o hlavním městě Praze. Výzva žalovaného rovněž nebyla podnětem k zahájení přezkumného řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu, k jehož podání je oprávněn kdokoliv, jak tvrdí městský soud.

[11] Městský soud rovněž vycházel z irelevantního právního stavu, neboť odkazoval na přílohu č. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Text této přílohy však územní plán v době vydání napadeného rozhodnutí, nezákonného usnesení ani sdělení ze dne 25. 11. 2013 neobsahoval. Stav územního plánu ve znění opatření obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009 byl jiný, a to včetně jiných regulativů ploch zeleně. Ve všech plochách ZP platí jedny a ty samé regulativy. Městský soud dospěl k chybnému závěru, že na plochách určených pro parky nelze vystavět pietní park. Rovněž chybně vytkl stěžovatelce, že neznala územní plán ve znění účinném naposledy v roce 2009, a dospěl k závěru, že sdělení ze dne 25. 11. 2013 bylo nesprávné, jelikož nezmiňovalo údajný rozpor umístění pietního parku s územním plánem účinným do roku 2009.

[12] Došlo rovněž k porušení § 156 odst. 2 správního řádu, podle nějž lze usnesení o zrušení úkonu správního orgánu podle čtvrté části správního řádu vydat jen po dobu, po kterou trvají účinky tohoto úkonu. Sdělení ze dne 25. 11. 2013 bylo přílohou oznámení záměru ve smyslu § 6 zákona o EIA a podkladem pro zjišťovací řízení podle § 7 tohoto zákona. Zjišťovací řízení bylo ukončeno vydáním závěru Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 2. 2014, č. j. 10864/ENV/14, a tímto dnem proto skončily účinky sdělení ze dne 25. 11. 2013 ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu. Nezákonné usnesení bylo vydáno 17. 12. 2014, tedy bezmála rok po skončení zjišťovacího řízení, v době, kdy již účinky sdělení ze dne 25. 11. 2013 dávno netrvaly. Městský soud se s touto žalobní argumentací nijak nevypořádal. Podle stěžovatelky se však i v případě, pokud by dospěl soud k závěru, že účinky vyjádření k EIA ještě trvaly, jedná o překročení prekluzivní lhůty, neboť § 156 odst. 2 a § 96 odst. 1 správního řádu se vzájemně

doplňují a je potřeba aplikovat i lhůtu podle § 96 odst. 1 správního řádu. Obdobně je tomu například u přezkumu souhlasů podle stavebního zákona.

[13] Výsledkem nesprávného právního posouzení je i závěr městského soudu, že sdělení ze dne 25. 11. 2013 je nezákonné, jelikož „*posuzuje záměr z hlediska jeho souladu s územním plánem, nikoli s ohledem na možný vliv záměru na životní prostředí*“. Vyjádření však vydává stavební úřad (dnes úřad územního plánování), který nemá k posuzování vlivů na životní prostředí či k ochraně přírody a krajiny žádnou působnost ani odbornost.

[14] Městský soud odmítl dobrou víru stěžovatelky a její ochranu, neboť ze sdělení ze dne 25. 11. 2013 měla poznat, že není správné. Stěžovatelce není známo jediné soudní rozhodnutí, ve kterém by byl nedostatek dobré víry při nabývání práv z rozhodnutí dovozován z nesprávnosti tohoto rozhodnutí s tím, že adresát rozhodnutí měl jeho nesprávnost zjistit. Z tohoto důvodu je také nepřipadný odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102. V něm šlo totiž o situaci, kdy žalobce požádal stavební úřad o vydání kolaudačního rozhodnutí, aniž by uvedl, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením a nedošlo k jejímu dodatečnému povolení. V nyní posuzované věci ani stavební úřad nedovodil, že by byl pietní park v rozporu s územním plánem. Sama stěžovatelka to proto ani za něj dovodit nemohla. Údajný rozpor s územním plánem vyplývá jen z následně vysloveného názoru žalovaného.

[15] Rovněž nesouhlasí s názorem městského soudu, že mohla důvody údajného nesouladu pietního parku s územním plánem seznat přímo z něj. Prvním z již zmíněných důvodů, pro které žalovaný stavebnímu úřadu přikázal sdělení ze dne 25. 11. 2013 zrušit, je nezohlednění výkresu č. 31 - podrobné členění ploch zeleně územního plánu, na němž má být na pozemcích stěžovatelky vymezena plocha PP - parky. Toto vymezení je však bez právního významu, jelikož nikde v územním plánu není stanoveno, jak lze pozemky vybarvené ve výkresu č. 31 využívat a jak nikoli. Jedinou plochou, jejíž využití územní plán upravuje a která je v jeho výkresech na pozemcích stěžovatelky vymezena, je plocha ZP - parky, historické zahrady a hřbitovy, jejíž regulativy jsou popsány v bodě III. Její podrobnější členění, ať ve výkresu č. 31 (podrobné členění ploch zeleně územního plánu) nebo kdekoli jinde, které není provázáno s regulativy funkčního a prostorového uspořádání území, nijak neomezuje využití pozemků podle regulativů ploch ZP - parky, historické zahrady a hřbitovy.

[16] Řízení u městského soudu bylo zahájeno v roce 2015 a první a jediné jednání se konalo až na podzim roku 2019. Na tomto jednání však městský soud nebyl ochotný sdělit stěžovatelce svůj předběžný názor na věc a uvedl, že se tento názor dozví až z rozhodnutí. Stěžovatelka proto nemohla doplnit svou argumentaci o další potřebná tvrzení a nemohla rovněž upozornit městský soud, že vychází z nesprávné verze územního plánu. I tento postup městského soudu proto založil nezákonnost jeho rozhodnutí.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém názoru, že lhůta podle § 156 odst. 2 správního řádu byla dodržena a argumentace stěžovatelky lhůtami pro přezkum souhlasů dle stavebního zákona je mimoběžná. K závaznosti výzvy ze dne 16. 10. 2014 uvedl, že sama stěžovatelka zmínila institut opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, který by byl nucen následně aplikovat, kdyby stavební úřad nezákonné sdělení nezrušil. Případné usnesení o atrakci by byl rovněž oprávněn spojit s usnesením o zrušení sdělení. Dle žalovaného se městský soud také věcně správně vypořádal s námitkou dobré víry. Sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 11. 2013 totiž obsahuje informaci, že stavební úřad disponuje stanoviskem orgánu územního

pokračování

plánování ze dne 19. 2. 2013, ve kterém je uvedeno, že umístění záměru není možné vzhledem k celoměstskému systému zeleně a k vyhlášené veřejně prospěšné stavbě lesoparku. Tato skutečnost proto byla stěžovatelce známa minimálně od data doručení sdělení. Upozornil také na přijetí celoměstsky významné změny Z 2832/00, která byla přijata opatřením obecné povahy č. 55/2018 a vyjasňuje neslučitelnost umístování spaloven domácích zvířat s využitím pro veřejnou parkovou zeleň. Žalovaný proto navrhuje zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou.

[18] V obsáhlé replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka znovu zdůraznila, že městský soud postupoval podle neúčinného znění přílohy č. 1, a tedy nevyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Oba výkresy č. 4 a č. 31 jsou stejně důležité a nelze výkres č. 31 bez regulativů v příloze č. 1 bez dalšího upřednostňovat. Nelze ani přihlídnout ke změně, která v územním plánu nastala v roce 2018. Žalovaný svou argumentací rovněž zastírá nepatřičné zasahování do činnosti stavebního úřadu. Jeho výzva ke zrušení sdělení ze dne 25. 11. 2013 byla nezákonná, navíc tuto výzvu i následné rozhodnutí žalovaného o odvolání zjevně vydala táž osoba. Městský soud ignoroval otázku uplynutí lhůt v důsledku ukončení zjišťovacího řízení. Je však nesmyslné, aby účinky sdělení trvaly věčně, i po ukončení zjišťovacího řízení. Stěžovatelka rovněž nabyla ze sdělení práva v dobré víře, o čemž svědčí i judikatura NSS. Krátká zmínka o existenci nesouhlasného stanoviska stavebního úřadu ve sdělení nemohla její dobrou víru zpochybnit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. K nepřezkoumatelnosti rovněž přihlíží NSS z moci úřední.

[21] Hlavním argumentem pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je postup městského soudu, který otázku existence dobré víry a rovněž otázku rozporu stěžovatelčina záměru s územním plánem postavil na výkladu vycházejícím z právní úpravy, která již v projednávané věci nebyla účinná, konkrétně z neúčinné přílohy č. 1 územního plánu Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy (dále jen „příloha č. 1“), a to při odůvodnění rozdílného zařazení stěžovatelčiných pozemků na výkresu č. 4 a výkresu č. 31. Současně tak vycházel ze dvou znění příloh č. 1. Příloha č. 1 obecně závazné vyhlášky č. 32/ 1999 Sb. hl. m. Prahy byla nahrazena novou přílohou č. 1 přijatou opatřením obecné povahy č. 6/2009, účinnou rovněž v projednávané věci.

[22] Podle bodu 6 odst. 5 přílohy č. 1, ve znění účinném v projednávané věci, je celoměstský systém zeleně vymezen ve výkresech č. 4 a 31. Výkres č. 4 – Plán využití ploch, zařadil pozemky stěžovatelky do ploch označených ZP. Výkres č. 31 – Podrobné členění ploch zeleně, zařadil stěžovatelčiny pozemky do ploch označených PP.

[23] Podle bodu 6b přílohy č. 1 vydané opatřením obecné povahy č. 6/2009, tedy podle přílohy, která byla účinná v projednávané věci, byly pozemky označené ZP definovány takto:

„parky, historické zbrady a hřbitovy. Záměrně založené architektonicky ztvárněné plochy zeleně. Funkční vymezení: Parky, zbrady, sady, vinice, to vše na rostlém terénu, **plochy určené k pohřbívání, urnové háje, kolumbária, rozptylové louky a plochy určené pro pohřbívání zvířat v domácích chovech.** Doplňkové funkční využití: Drobné vodní plochy, pěší komunikace. Prostory a nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV (sloužící stavbám a zařízením uspokojujícím potřeby území vymezeného danou funkcí). **Výjimečně přípustné funkční využití: Dětská hřiště, cyklistické stezky, jezdecké stezky, komunikace účelové. Zabradní restaurace, nekryté amfiteátry, hvězdárny, rozhledny, kostely, modlitebny, krematoria a obrádní síně, nekrytá sportovní zařízení bez vybavenosti, drobná zabradní architektura. Stavby a zařízení pro provoz a údržbu, ostatní stavby související s vymezeným funkčním využitím. Obchodní zařízení s celkovou plochou nepřevyšující 200 m² prodejní plochy, nerušící služby (to vše platí jen pro hřbitovy). Podzemní parkoviště. Výjimečně přípustné umístění podzemního parkoviště bude možné za předpokladu závazně stanovené parkové kompozice, přijatelné druhové skladby a stanovení mocnosti terénu.“** (zvýraznil NSS)

[24] Jak rovněž vyplývá z rozdílové legendy výkresů č. 4 územního plánu a změny Z 1000/00, značka ZP nyní nahrazuje jak značku PP, tak značku pro hřbitovy. Výkres č. 31 však pozemky stěžovatelky zařadil do kategorie PP, která byla vykládána a jejíž regulativy byly stanoveny v předchozím znění přílohy č. 1. V nové příloze č. 1 již žádné regulativy pro plochy PP obsaženy nejsou.

[25] Městský soud v bodě 44. rozsudku konstatoval, že z výkresu č. 31 je zřejmé, že dotčené pozemky jsou označeny PP - parky a parkově upravené plochy. Pro toto označení v bodech 42. až 43. uvedl: „Příloha č. 1 vyhlášky č. 32 z roku 1999 – Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy, rozlišuje pod označením PP – parky a parkově upravené plochy. Pro parky stanoví funkční využití: záměrně založené architektonicky ztvárněné plochy zeleně, sady, vinice. Doplňkové funkční využití: dětská hřiště, drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory. Nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV. Výjimečně přípustné funkční využití: nekryté amfiteátry, kostely a modlitebny, nekrytá sportovní zařízení bez vybavenosti, zabradní restaurace, zabradní stavby, areály zdraví, komunikace účelové. Stavby a zařízení pro provoz a údržbu. Pro parkově upravené plochy stanoví funkční využití. Záměrně založené plochy zeleně menší než 0,5ha a zelené pásy. Doplňkové funkční využití: dětská hřiště, drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory. Nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV. Výjimečně přípustné funkční využití. Komunikace účelové, liniová vedení technického vybavení. Stavby a zařízení pro provoz a údržbu.“

[26] Na základě tohoto vymezení a výkresu č. 31 pak dospěl městský soud k závěru, že „[z]áměr žalobce je navrhován v ploše parky, tedy v ploše neurčené pro krematoria nebo plochy určené pro pohřbívání zvířat a jeho umístění na daných pozemcích není podle územně plánovací dokumentace možné.“

[27] Tento závěr však není správný, protože propojuje výkres č. 31 s přílohou č. 1 a v ní vymezenými regulativy pro plochy označené PP, které však v době vydání a zrušení sdělení ze dne 25. 11. 2013 již nebyly účinné.

[28] Stejnou vadou trpí i body 65. - 78. napadeného rozsudku. V nich se městský soud zabýval otázkou dobré víry a otázkou správnosti sdělení stavebního úřadu. Svě závěry založil na tom, že pokud by se stěžovatelka řádně seznámila se změnou územního plánu, jeho přílohami a k tomu příslušnými výkresy č. 4 a č. 31, seznala by, že dotčené pozemky jsou funkčně zařazeny jako plochy určené pro parky; plochy určené pro hřbitovy jsou vymezeny samostatně. Městský soud ani v této části nijak neosvětlil, proč vychází z neúčinného znění přílohy č. 1, ani nevysvětlil rozpor mezi zařazením stěžovatelčiných pozemků v rámci obou výkresů. Stěžovatelka má rovněž pravdu, že jí městský soud chybně přičítá k tíži, že nezákonnost sdělení stavebního úřadu nevyvodila z již neúčinné právní úpravy, což je nepřipustné.

pokračování

[29] Městský soud proto zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když vycházel ze dvou různých verzí přílohy č. 1, aniž by uvedl důvody pro tento svůj postup, přičemž z již neúčinného znění usuzoval na nezákonnost stěžovatelčina záměru a na neexistenci dobré víry.

[30] Stěžovatelce lze také přisvědčit, že se městský soud v bodě 63. rozsudku zaměřil pouze na neaplikovatelnost lhůt uvedených v § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu. Nijak se však nezabýval otázkou, zda ke dni vydání usnesení ze dne 17. 12. 2014 stále trvaly účinky sdělení ze dne 25. 11. 2013 ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu, když již o deset měsíců dříve bylo ukončeno zjišťovací řízení podle zákona o EIA. I touto námitkou se proto bude muset městský soud zabývat v dalším řízení.

[31] Za nastalé situace považoval NSS za předčasné zabývat se ostatními námitkami obsaženými v kasační stížnosti. Bude na městském soudu, aby v novém rozsudku dostatečně odůvodnil, z jaké přílohy č. 1, respektive v jakém znění, vycházel a co z ní vyvodil, případně aby lépe odůvodnil a překlenul rozpor v zařazení stěžovatelčiných pozemků na výkresech č. 4 a 31. Ve světle výše řečeného bude také na městském soudu, aby se znovu zabýval otázkou dobré víry stěžovatelky, jejíž nedostatek nemůže odvíjet od neznalosti již neúčinného znění přílohy č. 1. Bude se také muset zaměřit na splnění lhůty pro vydání usnesení podle § 156 odst. 2 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] NSS proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud bude v souladu se závazným právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o žalobě rozhodnout znovu.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu